

Izdajajo Slovenski frančiškani. — Published by Franciscan Fathers.
Po odloku kardinala JOHN FARLEY-ja je "Ave Maria" cerkven list in družba Sv.
Rafaela cerkveno priznana in priporočena.

A bledih licih sled solza,
ob ustih kroži grenka črta;
Oko globoko te izda,
da ti je duša bolna, strta.

Milujem te, Vem, da trpiš;
spoštujem lice zasolzeno.
Ker cenim tebe in tvoj križ,
dovoli mi vprašanje eno:

"Povej, si s strtim sreem že
pred tabernakelj pokleknila?
Je kdaj že grenke ti solze
luč obhajilna pozlatila?"

Morda ne veš, da je oltar
zavetje križanih, trpečih?
ne veš, da večne luči žar
razdene moč skrbi morečih?"

Ne mara mrzli svet solza
brezčutno, hladno jih prezira.
Le Jezus njih svetost pozna,
On sam dobrotno jih otira.

Brez Boga.

A. TOMEČ.

Sedanji svet je zapustil Boga, ker misli, da ga več ne potrebuje in se hoče sam vladati. Zato ga zmetuje in prezira ter hoče biti prost njega in njegovih zapovedi. Zametuje in zaničuje njegov nauk, ki uči človeka prav in dobro delati, pošteno in pravično živeti, ter doseči časno in večno srečo. Ne mara za njegovo pomoč, katera edina more človeštvo rešiti in mu pomagati, ne mara za njegovo luč resnice in modrosti, ki bi ga vodila po pravih potih, in ga varovala prepadov, ampak se hoče sam vladati, sam voditi, si sam pomagati. Sedanji svet je podoben slabotnemu otroku, ki zapusti svojega bogatega in dobrega očeta, in si hoče sam pomagati, se sam živeti in srečnejše živeti brez očetove pomoči, pa kmalu začne pogrešati skrbno očetovo roko in čim dalje se ne povrne k očetu, tem revnejši in nesrečnejši je.

Toda kdo pa je svet pripravil do tega, da je zapustil Boga, da živi in trpi brez njega, in je vsled tega postal tako razdejan, bolan in nesrečen? Lažnjivi in pogubni nauki krivih prerokov, kateri obetajo človeštvu srečo in blagor brez Boga, v resnici ga pa oropajo vse sreče in ga pehajo v največjo revščino in nesrečo ter v popolni propad. Gorja in nesreče človeštva v sedanjih časih je krivo moderno poganstvo, ki ga širijo, pospešujejo in podpirajo svobodomisleci, liberalci, socialisti, in razni drugi "prijatelji" in "osrečevalci" človeštva, ki se kažejo najboljše, najplemenitejše

ljudi, največje poštenjake, pravičnike, resnicoljube. V resnici pa so to propalice najnižje vrste. V njih neumnih in puhlih glavah vlada gostejša tema, kot v najzadnjem kotičku najglobokejše podzemske jame, katerih jezik je strupenejši kot modras, katerih srce je polno peklenške zlobe, kateri so pravi satani v človeški podobi, kajti v hinavščini, zlobi in zapeljevanju jih niti satan sam ne more prekositi. Bolj surovo in zlobno napadati in blatiti v svojih ostudnih listih pametne in verne katoličane in njih duhovnike ne more niti satan. Tako obrekljivo, hujskajoče in brezbožno, kakor pišejo ti "prijatelji" in "osrečevalci" človeštva, more pisati le še sam lucifer.

Zato pa vsi dobri in resnični prijatelji človeštva, kateri mu želijo pomagati in ga rešiti, kateri poznajo vzroke sedanjih žalostnih razmer in socialne bede, kateri kažejo človeštvu vzroke njegovega gorja in bede, kot posledice krivih in brezbožnih nauk ter ga kličejo nazaj k Bogu, nazaj iz teme zmot k luči božje resnice in modrosti, nazaj k viru življenja, k solncu resnice in pravice. Ni je druge poti do rešitve in pomoči kakor te.

Na drugi strani pa sovražniki človeštva na vso moč skušajo prepiti te glasove in klice pravih prijateljev njegovih, da bi jih ne slišalo ter se ne pustilo rešiti. Slikajo in opisujejo jim vse ravno nasprotno, kakor je v resnici, da bi imeli to za zlo, kar jim je v rešitev, za ne-

srečo, kar jim je v srečo, za propad in pogin to, kar edino jih more rešiti.

Zato pa slikajo prave prijatelje človeštva kot zapeljivce in humbugarje in da človeštvo napreduje, da so časi toliko boljši, kolikor bolj človeštvo napreduje — v brezverstvu in brezbožstvu — kolikor svetlejši postaja luč moderne znanosti — zmote brezverskih učenjakov — in kolikor bolj izginja tema nevednosti praznoverja in bajk — vera in njene resnice—. Kajti, "vera je nesreča za človeštvo, sužnost, ovira vsacega napredka in svobodnega razvoja. Od tod vse gorje, zmede in nesreče sedanjega časa, ker so ljudje še tako neumni, da verujejo v verske bajke, poslušajo sleparje, ki z vero slepijo in goljufajo ljudi in slepo za nos vodijo. Od tod zlo in socialna beda, ker so ljudje versko blazni in fanatični ter tavaajo v temi nevednosti in praznoverja, v kateri ga tišče duhovniki in njih pomagači. Zato pa bo toliko prej zasijala zarja boljše bodočnosti, kolikor prej bo izginila verska tema in bo ljudem osvetila glave luč moderne znanosti. Zato le proč z vero, proč z neumnostjo in verskim fanatizmom! Na noge, prijatelji! Uničimo vero in razširimo pravo izobrazbo in znanje! V boj proti temi mračnjaštva in nazadnjaštva! V boj proti zmoti, prevari in slepariji! Proč z cerkvijo in duhovniki! Smrt klerikalizmu! Čim prej bomo zmagali, čim prej bomo vničili vero in cerkev, prej se bo stanje človeške družbe izboljšalo, prej bo zavladalo splošno blagostanje in sreča človeštva!" Tako kriče!

"Pa saj se že kažejo naši lepi vspehi, povsod se ljudje probujajo in spregledujejo, povsod se kaže lep napredek in naše čete se vedno bolj množijo ter nas navdajajo z veseljem upanjem in nadami, da se hitro bližamo cilju naših idej, ko bo zmagala luč nad temo, resnica nad lažjo, spoznanje nad zmoto, pravica nad krivico, svoboda nad sužnostjo, ko bo nastal splošen red in mir, zavladalo blagostanje in sreča."

Tako kriče po svojih listih in varajo uboge svoje zapeljane žrtve.

"Zato pa ta napredek, ta veseli pojav človeštva, navdaja s strahom one, ki hočejo človeštvo še nadalje tiščati v temi in sužnosti vere in klerikalizma, da bi se jim še nadalje pustilo slepo voditi in izkoriščati. Zato pa vpijejo proti nam, ker smo pravi prijatelji in dobrotniki človeštva, ki hočemo človeštvo iz sužnosti vere osvoboditi, rešiti ga in privedi iz teme nevednosti in praznoverja k luči resnice in spoznanja ter ga pripeljati do blagostanja in sreče. Zato imajo tak strah pred svobodomiselci, socialisti in naprednjaki, ker se boje, da se naši blagi in plemeniti nameni ne bi vresničili, in zato naše delo za srečo in blagor človeštva ovirajo in podirajo, nas v boju za pravico in rešitev človeštva zadržujejo, hočejo našo zmago preprečiti, nas pred svetom opisujejo in slikajo kot brezverce, lažnike, hinavce, zapeljivce, sleparje in goljufe ter najhujše sovražnike človeštva, sebe pa opisujejo kot najboljše in prave prijatelje človeštva.

Bolj ko mi skušamo človeštvo rešiti iz teme nevere in praznoverja, tembolj ga oni tlačijo nazaj v temo

in sužnost neumne vere, ter ga kličejo nazaj k Bogu, v katerega verujejo le še nevedni in neumni ljudje. Toda ne verjemite jim! Oni lažejo in nas obrekujejo, njim ni mar sreča človeštva, ampak skrbijo le za se in se ne ravna po Kristusovih naukih, ne ljubijo bližnjega, marveč še sovražijo in preganjajo tiste, ki želijo človeštvo rešiti in mu pomagati. Oni zato proti nam delajo, ker se za se boje, ker se jim potem, ko jih bodo ljudje spoznali in se od njih obrnili, ne bo več tako dobro godilo, kot se jim zdaj godi, ko na račun nevednega in neumnega ljudstva lenarijo in razkošno živijo. Za njih "biznes" jim gre, ne pa za srečo človeštva, ne za vero. Saj mi nismo proti veri!

S takimi lažnjivimi, obrekljivimi, hinavskimi in zapeljivimi klici in sladkimi obljubami ti grabežljivi volkovi v ovčji obleki ljudi toliko bolj motijo in begajo, kolikor časi bolj resnejši postajajo, oziroma, kolikor bolj se kažejo posledice nevere, katero oni širijo, in kolikor bolj dozorevajo sadovi njihovih protiverskih nauk in pogubnih načel, njihovega zapeljevanja, protiverskega hujskanja in fanatizma. Žalostnejši ko so sadovi brezverskih nauk in groznejše ko so posledice brezverske vzgoje in protiverskega hujskanja in neznosnejše ko so razmere, tem bolj vpijejo in kričijo, da so ljudje vedno pametnejši, da narodi vedno bolj napredujejo, da se razmere boljšajo, da se boljši časi bližajo, da povsod vlada napredek in svoboda i. t. d. Čim večja in očitnejša nesreča in prepad preti človeštvu od njih strani in bolj ko se boje, da bi ljudje ne spoznali groze in res-

nobe sedanjega časa in ne spoznali žalostnih sadov nevere in brezverske vzgoje, tembolj jih skušajo prepričati, da je njihovo delo, njihova vzgoja prava, da rodi le dobre sadove, da je na svetu vedno bolje, in tudi še vedno bolje bo, čimbolj se bo širila nevera in brezbožnost. Takrat pa, ko bo nevera popolnoma zavladata in vera popolnoma izginila, takrat pa bodo nastala nebesa na svetu.

S tem hočejo preprečiti, da bi ljudje ne spoznali svoje zmote in prevare, da ne bi sprevideli, da brezverstvo ljudi pokvarja, da so sedanji težki in hudi časi, mnogoštevilni zločini in hudobije, besni boji in krvave revolucije, nered in zmešnjave sedanjega časa le posledice in sadovi brezverskih nauk, brezverske vzgoje, ruvanja in hujskanja proti Bogu, cerkvi, veri, duhovščini in cerkvi sploh. Zato skušajo ljudi vedno s čim motiti in zadrževati, da ne bi mogli ničesar preiskovati in ne mogli spoznati, kje je resnica, kje laž, kateri so pravi prijatelji človeštva in kateri njega sovražniki. Zato vedno pijejo svojo omamljivo pesem o svobodi, sanjajo o napredku, o enakosti, o sreči, da celo o nekih nebesih, ki jih bodo oni nam napravili.

Ker pa za brezverske ljudske zapeljivce, sleparje in goljufe preti največja nevarnost od strani pravih prijateljev človeštva, kateri ljudi budijo in jih kličejo na pravo pot, jim kažejo sedanje žalostne razmere kot sadove brezverskih nauk, jih svariijo pred njihovimi zapeljivci in jim razkrivajo njihove namene, njihove laži in obrekovanja, ter svoje namene očitno kažejo in resnico jasno dokazujejo in

pred sovražniki in zapeljivei ljudstva neustrašeno branijo, zato jim je prva in glavna skrb, kako bi ljudi od pravih prijateljev odvrnili, jih njim odtujili, da bi jih ne poslu-

šali ter se od njih ne poučili, kje je resnica in kje je laž. Z vso silo delajo na to, da bi jim vzeli vse zaupanje pri ljudstvu.

(Dalje.)

Rt. Rev. Dr. Anton Bonaventura Jeglič,
knez in škof Ljubljanski.

Sin, glej tvoja Mati!

Bilo je na Tirolskem. Neka mati je šla na polje in vzela seboj svoje enoletno dete. Dete je mirno spalo v zibeljki poleg njive v senci, mati je pa hitela s svojim delom globoko zamišljena. Naenkrat dete obupno zakriči. Mati se obrne in — oj — groza jo spreleti pri strašnem pogledu! Velik planinski orel je priletel iz bližnjih skal in zagrabil dete in že je visoko v

zraku z njim. Mati je v strahu in obupu zakričala in stekla iz njive — toda kam? Za orlom? Skoro je strahu omedlela! Sosledje so prihiteli na materin krik skupaj iz bližnjih njiv, toda pomagati ni nihče mogel. Orel se je pa s kričičem otrokom vzdigoval višje in višje in se slednjič visoko na gori na strmi pečini, kjer je imel gnezdo, spustil na skalo. Ko je mati vi

Preč. P. Placid Fabiani,

bivši provincijal, provincije sv. Križa v Ljubljani, ki je z veseljem dovolil pred petimi leti izdajati list Ave Maria.

dela, kje se je orel vstavil, ni pomišljala dolgo. V svoji materini ljubezni se je spustila v nagel tek proti gori in hitela na strmine brez pomisli ali bo rešila dete ali ne. Vedno višje in više se je vpenjala od skale do skale, od pečine do pečine. Slednjič ji zmanjka poti. Nad njo je bila strma pečina na drugi strani pa strašen prepad. Od tam opazi na nasprotni pečini v kotu gnjezdo in orla z detetom. Kaj sedaj? Mati ne premišlja dolgo. Vspne se na skalo in skoči na drugo pečino črez prepad. Smrtno nevarni je bil ta skok. Vendar posrečilo se je, da se je vjela na nasprotni pečini in se tako priplazila do gnjezda. Toda, oj novi strah! Dete je še živo in neranjeno. Toda velikanski orel in orlica stojita pri gnezdu. Mati hoče zgrabiti orla in ga prepoditi, toda orel se jezen zažene vanjo. Mati zgrabi hitro za dete, se nasloni na skalo, položi dete v naročje in z rokami odganja orla proč od sebe. Toda oba orla se vedno bolj in bolj ježno zaganjata vanjo. Vsa je že krvava. Slednjič odleti samica, orla se ji pa posreči zgrabiti za vrat in ga mu zavije, da

ji mrtev omahne iz rok. — Toda kaj sedaj? Kako nazaj doli v nižavo s te strme višave? Poskuša si privezati dete na hrbet in se začne plazati nazaj. Toda ni šla dolgo. Vsled strahu, razburjenosti in zgubljene krvi, je omedlela.

Sosedje na polju so s trahom in grozo gledali iz doline vse to. Ko so videli, da je mati omahnila in se dolgo ni vdignila, vedeli so takoj, kaj se je zgodilo. Hitro so se odločili nekateri, ter šli z vrvmi in palicami siroti na pomoč. Z veliko težavo so jo oživili in s še večjo težavo spravili v dolino. Toda prestan strah ji je spodkopal zdravje, da je kmalu za tim umrla.

Otroku ni bilo nič. Krepko je rasel in se razvil v krepkega mladeniča. Očega je dal v šolo in postal je duhovnik. Da, je imel vedno pred očmi spomin svoje ljube matere, ki ga je z lastnim življenjem rešila, dal je napraviti sliko, ko se ravno njegova mati bori z orlom, z njim, tedaj detetom, v naročju. Velikrat je rekel: "To je edino prava slika moje ljube matere in njene ljubezni do mene, ko se je v tej njeni ljubezni žrtvovala za me".

Na naslovni strani letošnjega letnika, dragi čitatelj smo ti postavili sliko. Spomniš se še, kaj ne? Pogledaj jo, še enkrat! Slika žalostne Matere Božje je, slika naše matere v njenih najstrašnejših urah njenega zemeljskega življenja! Pogledaj, kako ji ližejo grenke solze iz njenih objokanih oči! Pogledaj, kolika srčna bol mora stiskati to ubogo srce! Ne njeno telo, zato pa tem bolj njeno srce je ranjeno, globoko ranjeno s sedmerimi meči oblečin. "Sin, glej tvoja mati!" Da, glej to je edino prava slika naše ljube matere in njene ljubezni do nas, ko se je v tej veliki njeni ljubezni žrtvovala za nas, ko je stala pod svetim križem in trpela s svojim sinom.

1. Da podoba žalostne Marije je edino prava slika naše nebeške matere, kajti tako nam je Jezus s križa izročil v mater.

Podaj se v duhu, čitatelj, z menoj na goro Kalvarijo. Bilo je oni strašni veliki petek, ko se je zemlja tresla in so skale pokale od trepetu in strahu nad strašnim dogodkom, ki se je odigral na tej gori. Tu stoji cela množica židovskega ljudstva.

Tisoči in tisoči stoje po gori. Izvršiti se ima obsodba najnedolžnejšega obdolženca, kar jih je kdaj solnce videlo. Tam vidiš, že dva križa, na katerih se v velikih bolečinah zvijata dva nesrečna hudodelnika. Poleg teh dveh križev leži še tretji križ, na katerega prav kar pribijajo rabejni našega Božjega Zveličarja. Prikovana je jedna roka in še druga, obe nogi! Nato vzdignejo križ in ga zasade v zemljo in božji Zveličar visi mej nebom in zemljo prikovan na les. Ko se iznad množico prikaže ta križ, za tremotek vse vtihne. Vse je osupnjeno! Nato se pa vzdigne divji vihar preklinjanja in zasmehovanja njegovih sovražnikov, ki se mu rogajo in posmehujejo in mu s pestmi žugajo. Da, mej celo to množico ni bilo srca, kateremu bi se bil ta Jezus smilil. Tolikim je pomagal v svojem triletnem učenju. Kje so vsi ti? Vsi so ga zatajili, ali zbežali. Kdo bi si pač upal sočustvovati s tem velikim hudodelnikom, ki je bil obsojen v smrt!

Pač, nekdo ihti prav blizu križa in tripi s tem nesrečnim Jezusom! Kdo je to, ki si upa kaj takega v spričo ljudstva? Mati Jezusova je bila to! Da vse je Jezusa zapustilo! Le par žen in mej njimi njegova mati mu je ostala zvesta in sv. Janez. Drugi so vsi od njega zbežali ali ga pa zatajili. In vkljub vsemu sramotenju, vsemu žuganju in rotenju, je ta mati stopila pod sinov križ in ž njim trpela in ž njim se darovala za odrešenje sveta. O strašni trenotki za materino srce!

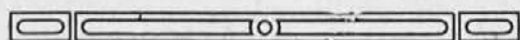
Mati, misli si, da bi se prav sedaj-le kaj takega godilo s tvojim sinom! Kaj bi ti počela? Ali bi ne znorela žalosti? Glej, Marija je morala to gledati! In pri tem je še morala poslušati to strašne bogokletno sramotenje Judov! "O v resnici, vi vsi, ki greste po potu, postojte in pomislite, če je še kakšna bolečina, kakor je bolečina moja!"

V tem pa, ko oba mati in sin trpita nezmerne bolečine, približuje se vedno bolj dopolnjenje dela odrešenja. Še malo in Jezus bo lahko zavpil: "Dopoljeno je!"

Toda, Jezus, čuj jok tvoje matere pod križem! Kaj bode pa to ljubeče srce počelo brez tebe? In človeštvo, katero si tolikanj ljubil, kakor oče svojga sina, kaj

Rev. Xavier Meško, pesnik in pisatelj.

bode ž njim po tvoji smrti? In v teh zadnjih trenotkih, naredil je Jezus svoj testament oporoko: "Sin, glej tvoja mati!"

"Mati, glej tvoj sin!" Kratke besede, pa kolik pomen za nas! O, Mater smo dobili! Hvala ti, o Jezus! Iskrena hvala za to bogato dedščino, katero si nam zapustil! Dobili smo tedaj mater! Dobili smo jo, ko je njeno srce krvavelo bolečin, ko je trepetalo v morju žalosti in britkosti. Zato slika Marije pod križem je res edino prava slika naše nebeške matere. Žalostno, pod križem trpečo smo jo dobili za mater!

Jezus nam je ni izročil v mater, ko je bil na gori Tabor povelčan, ne ko je slovesno jezdil v Jeruzalem kakor kralj in ljubljeneec ljudstva, in mu je ljudstvo navdušeno klicalo "hosana". Tudi takrat ne, ko je kot zmagaalec povelčan vstal iz groba. Ampak takrat, ko je trpel sam najstrašnejše bolečine in ko je z njim bila potopljen v morje bolečin njegova sveta Mati Marija.

Zato pa res: Mati pod križem je naša prava mati.

„Naši ta črni,“
 ali
„Pod krilom križa“.

FUI, SAMI TA-ČRNI!

Nekoč se nas je pet duhovnikov peljalo v posebnem kupeju po državni železnici po Gorenjskem. Dobrohotni sprevodnik nas je za par vinarjev "bakšiša" skril v ta kupej, da smo bili sami, da bi nas v naši ljubi "katoliški" Avstriji dobri sopotniki morda v vlaku ne napadali, oziroma, da bi naša navzočnost v vlaku morda njih "katoliškega" prepričanja ne vžalila. No, da, kakor je pač v lepi Avstriji navada. Na postaji v Radovljici je bilo, ko se naenkrat vrata kupeja trdo odpro in pri vratih se pokaže lepo rejena obraščena brada nekega uradnika, — vsaj jaz sem ga sodil kot takega — in hotel je vstopiti. Pa, da ste videli ta velike oči presenečenja, da ne rečem strahu, katere je naredil ta "gospod", ko se je naenkrat videl od obličja do obličja z nič manj kakor petimi duhovniki, petimi ta-črnimi, mej katerimi sem bil jaz celo rjav. Za trenutek je obstal osupnjen in ni vedel, kaj bi naredil. Zaprlo mu je sapo. Ali bi šel naprej? Za Boga, nikar, bilo bi prenevarno! Nazaj? Proč? Da, proč! Odložil se je za to slednje! Bil Vam je to užitek za nas vse, da je bil nekaj vreden. Škoda le, da je trajal tako malo trenotkov. "Pfui, lauter Schwarze!" to so bile edine besede, katere je v svojem svetem ogorčenju in strahu mogel izustiti. Zaloputnila so vrata in kosmati obraz je izginil izpred

naših oči — na žalost nas vseh, seveda.

Ko smo se zopet čutili same za zakljenjenimi vratami, ušel nam je glasen smeh, ne, krohot! Nasmeljali smo se, kakor že dolgo ne in sicer vse le na račun tega modernega zajčjega junaka, duhovnikožerca.

— — — — —

Ko prebiram naše ta-rdeče liste, s katerimi naši rdeči kratci osrečujejo naš slovenski narod v Ameriki in vodijo za nos par nezavednih in duševno omejenih takozvanih naprednih delavcev, pride mi vedno na misel ta prizor. In malo sem videl njih števil, pri katerih bi ob koncu vsake strane ne vskliknil: "Pfui! Lauter Schwarze!" — "Fui, samo ta črni!" Samo o ta-črnih piše! Fui!

In res! Beri prvo stran, prvi članek, drugo novico, tretje poročilo, četrto brzojavno vest, peto uredniško notico, vse: "Pfui! lauter Schwarze!" — "Fui! Samo o ta-črnih!"

Beri na drugi strani prvi dopis, drugi dopis, tretji dopis, največ njih seveda skovanih v uredniški sobi, zopet "Fui! Sami ta črni!"

Beri tretjo stran! Beri te razne preplankane članke, drobtine, predstavljene in originalne, zopet: "Fui! Sami ta črni!"

Beri četrto stran, uredniške članke, ali kar že tam bereš, zopet: "Fui! Sami ta črni!"

Da, beri poročila iz stare domovine, beri povesti, beri romane, beri črtice, beri pesmi, vse, vse samo: "Fui! Lauter Schwarze!" "Fui! Samo o ta-črni!" Farji in vera, vera in farji. Cerkev in kapitalizem, kapitalizem in cerkev! Vsake-mu le malo razsodnemu človeku, le malo trezno mislečemu človeku se mora v resnici vse to že studiti! Vsaj meni se, da mi pogosto uide vsklik "izobraženca" iz Radovljice.

Pa ne samo, ako prebiraš naše socijalistiške liste, moraš tako vsklikniti! Poslušaj jih na njih shodih, poslušaj jih na njih sestankih, poslušaj jih na njih prijateljskih pogovorih, na njih veselicah, ako so na obisku pri družinah, ako v salonu, ali kjer koli, povsodi, povsodi se moraš od njih odvrniti in s studom reči: "Fui! Sami ta črni!"

Toda, slovenski moj trpin, dovolj mi eno vprašanje: Ali ti odobravaš to ostudno gonjo? Ali se ti dopade? Ali se nisi že kedaj vprašal: "Kaj pa imajo vsi ti ta-črni opraviti z nami delavci, z našim delavskim vprašanjem?" Ali je res potrebno za tvoj duševni in gmotni napredek in za tvoje blagostanje, za zboljšanje plač, za organizacijo delavstva, da se toliko piše o duhovnikih, o veri in njenih naukih in napravah? Poglej!

Kolikrat čitaš besede: "Kaj pa so duhovniki že sotrili za nas delavca? Koliko je pa dala že cerkev za delavske plače? Koliko je krščanstvo storilo za zboljšanje delavskih razmer? Nič!" Ako pa kak duhovnik, kak škof hoče poseči v to vprašanje in se mu posvetiti in se žrtvuje za delavstvo, ali ga potem pozdravijo z veseljem, da jim

hoče pomagati? Ne! Na vse grlo kriče, naj se duhovniki ne mešajo v politiko! V zakristiji naj ostanejo!

Ali ne vidiš humbugarjev? Ako bi ti pomoči potreboval, pa bi ti kdo hotel pomagati, ali bi ne sprejel hvaležno njegove pomoči? Ne! Duhovnik ne sme pomagati, zato, da morejo potem kričati, da ničesar ne stori za delavca!

Seveda, koliko je cerkev, je krščanstvo, je duhovništvo že storilo za delavca, o tem ne govorimo sedaj!

Dalje! Pravijo in pišejo, kako velike propalice so katoliški duhovniki. Ako bi to bilo res, da je cerkev v svojem notranjem vstavu že tako gnjila in trhljena, zakaj pa potem toliko besne proti nji? Saj bo sama padla! Ako je kak duhovnik res tak ničvrednež, ako zabrede s poti svojega poklica in stanu na pot rdečkarjev, zakaj ga potem zmerjate? Zakaj mečete nanj kamenje? Zakaj ga ne hvalite, da je prav naredil, ker je postal nezvest stanu, katerega Vi tolikanj sovražite? Kolikor več slabih duhovnikov, toliko bolje je, vsaj po Vašem, ali ne? Vidite, kako ste nedosledni?

Vidiš, dragi moj, tako delajo! Ako je duhovnik goreč in navdušen za svojo službo in dela po svojem poklicu, napadajo ga kot fanatika, ga zmerjajo, češ, kaj se meša v svetno politiko? Ako ničesar ne stori, in dela, kakor oni od duhovnikov žele, ga zmerjajo z lenuhom, da pase samo svoj trebuh, da je lahkoživec i. t. d. Ako sveto živi, jim je hinavec in svetohlinec, ako pa pade in pozabi na svoj vzvišeni stan mu pa zopet stokrat gorje, na

kosce ga bojo strgali, kakor lačni volkovi.

Da, "Fui, sami ta črni," "Sami ta črni" vse povsodi pri naših ta rdečih. Vsa njih modrost in učenost se začne in konča pri ta-črni.

Zmerjati ta črne, norčevati se iz vere, to je njih socijalizem.

So pač duševni revčeki! Revež je pa revež povsodi! in česar nima, dati ne more!

—o—

Satan na delu.

"Oprostite prosim, oprostite" je klical izza drevja prišedši gospodar, "cestni ovinek in gosto drevje mi ovirata, da ne morem paziti na to pasjo mrežo, ki Vam je hotela zapreti pot." "Toda" — — — prekinil je tu gospodar svoj govor, "se li ne motim? Ti si vendar Valter Frank?"

"Da, da prijatelj, tako gotovo kakor ti Adolf Stahlberg."

"Bog te živi, dragi prijatelj!" mu je klical razveseljen grajšček, "dobro došli!" "Pet let se že nisva videla, dasi ne bivava tako daleč narazen. Povej mi vendar, kako se ti kaj godi?"

"Hvala, Adolf, ne smem tožiti o zli usodi", mu je odgovoril mladi filozof precej hladno, ko se je spomnil na pogovor s staro Goričevko.

"Slišal sem, da si hodil po Italiji zadnje čase?"

"Da, — saj se ravnokar vračam iz Rima. Bil sem dalje časa v Rimu, v vatikanski knjižnici. Iskal sem virov za neko pisateljsko delo o modroslovju, ki jo mislim izdati. Kaj pa ti, Adolf, si še vedno samec?"

"Gotovo, prijatelj! Veš, današnje dame zahtevajo preveč sužnjosti od nas in kako naj jaz ustrezem kapricam kako moderne, morda celo emancipirane ženske, pri vseh skrbih, ki jih imam na glavi!"

"No, to je pa čudno! Ti vendar nisi niti loli sovražil nežnega spola!"

"Ne, Frank, tudi dandanes ga ne sovražim. Edino to moderno šopirenje žensk mi je od sile zoperno. Snažno, ponižno, četudi priprosto dekle bi me edino še moglo očarati. Pomisli pa tudi na skrbi, ki jih imam s svojimi delavci in sploh s

trgovino. Rayno sem bil namenjen na "Marijino goro" in slučaj te je prinesel sem. Pojdiva skupaj!"

"Slučaj? Prijatelj, slučajja jaz ne poznam. Kar se zgodi na zemlji, ima vse svoj vzrok, zakaj se zgodi. Seveda mi vseh teh vzrokov ne poznamo, od kod so in zakaj so, zato jih nazivamo slučaj. Toda najino snidenje danes, in poleg še to, da sva oba namenjena na "Marijino goro" ima tudi svoj vzrok, ki bi se znanstveno lahko preiskoval, a slučaj tega ne smemo imenovati."

"Dragi moj, ti govoriš preučeno za me. Jaz se razumem dobro na trgovino, a ne na filozofjo, kjer si ti doma."

"Dobro, prijatelj, tega tudi nihče zahtevati ne more od tebe, toda vsak dogodljaj na svetu se lahko razlaga; in ravno filozofija je ona, ki išče povsod vzrokov. In če se hoče imeti jasno pred očmi vzrok vsega mogočega in nemogočega, je treba iskati prvega povzročitelja vsega v vesoljstvu in to je Boga. Ne slučajju, ampak nevidni božji previdnosti pripisujem jaz današnje snidenje s teboj."

Ta odgovor je na Stahlberga tako učinkoval, da za par trenutkov ni našel primerne besede za nadaljni pogovor. Da bi pretrgal molk, je zastavil prijatelja vprašanje:

"Kot filozof se-li razumeš tudi v umetnosti? Kakšne vrednosti so postaje križevga pota na "Marijini gori"? Pravijo, da je delo umetno."

Valder, ki je komaj čakal ugodne prilike, da bi prišlo do tega pogovora, mu je hitro segel v besedo:

Rev. A. L. Blaznik,
predsednik slovenske Rafaelove družbe
v New Yorku.

hal v podivjani razburjenosti. Veliko solza so privabile te podobe ne samo ženskam, ampak zakrknjenim srcem moških božjepotnikov!"

"Ti imaš prav! Tudi moj znanec Dirfeld mi je že pravil o visoki svoti, ki jo lahko dobim za križev pot. Mislil sem, da ne misli resno, a sedaj vidim, da se popolnoma sklada s tvojim mnenjem."

"Toda — ali resno misliš na prodajo križevega pota? ali si morda v denarni krizi?"

"Ne — ravno obratno! Moja tovarna in promet ne počivata, in dobiček je izboren."

"Čemu torej te skrbi glede križevega pota?"

"Dirfeld me vedno nagovorja, naj prodam to zastarelo zabavo neučenega ljudstva. Nasvetoval mi je tudi, naj mesto kapele postavim lepo vilo, ki bo služila poleti letovičarjem radi krasne lege tega hribčeka, okrog katerega mislim zasaditi tudi trto, ki mi bo v kratkem donašala lepe dohodke."

"Kdo pa je ta Dirfeld?"

"Družega ti ne morem povedati o njem, kakor da je mlad veseljak, ki živi v Mariboru. Pride me večkrat obiskat oziroma ne toliko mene, kakor mojo sestro. Čul sem, da je zelo bogat, in da bo poročil mojo sestro."

"Dirfeld — Dirfeld — tako znano mi je to ime! — Ali mu ni ime Ivan?"

"Da, da. Ali ga morda poznaš?"

"Toraj je pravi! Da! Ivan Dirfeld, to ime je velikokrat v glasilu prostozidarjev in on je celo predsednik tega društva. Prijatelj, slabega svetovalca si si izbral!"

"Hm — kako je to mogoče, da bi bil Dirfeld član brezpomembne in skrivne družbe? On je vendar izobražen človek! Sicer po naj bo, kar hoče za mojo osebo, svet, ki mi ga je dal, vendar ni zaničevanja vreden in on gotovo ne išče pri tem svojih osebnih koristi."

"Adolf, ti se jako motiš, če tako misliš. Prostozidarstvo ni nikaka zastarela družba, pač pa jako nevarna in družabnemu redu pogubonosna moč. V nobenem času ni ta družba tako napenjala svojih moči, kakor to dela ravno sedaj. Kaj ne zasleduješ sedanjega nereda v človeški druž-

"Neprecenljive vrednosti so v tem delu, in lahko si ponosen, da si posestnik "Marijine gore". Ne pretiravam, če ti rečem, da s tako izrazitimi in živo predstavljajočimi slikami se ne mora ponašati cela Slovenija."

"Česa mi ne poveš?" je vskliknil radostno Stahlberg. "Koliko bi pa dobil zanj, če bi ga hotel prodati?"

"Tega ti ne morem povedati, a gotovo, da je ni svote, ki bi plačala umetnosti križevega pota."

"To ni mogoče — ti se šališ Valder, povej mi raje resnico, ker me stvar zanima."

"Ne šalim se, prijatelj" odgovoril mu je resno Valder. "Umetniško delo te vrste iščeš zaman* pri današnjih umetnikih in veš zakaj? Moderna umetnost je neodkritosrečna in čeprav na videz izboljšana, vendar splošno ne napravi globokega utisa. Le opazuj posamezne osebe na križevem potu. Vsaka nosi na sebi takorekoč posebni značaj svoje velike žalosti. In vzemi Zveličarja, nedolžno Jagnje, v njegovi krotkosti ali pa besno judovsko dru-

bi? Poglej na Francosko! Zaprte cerkve, — brezverske šole — svoboda ljubezni — nesramno preganjanje duhovnikov in usmiljenih sestra, nemoralno življenje mladine — to niso še zastareli sadovi prostozidarstva! Ravno iste sledove dobiš na Portugalskem in v nedosti manjši meri v Italiji. Tisoči in tisoči te skrivne, ali kakor ti praviš, brezpomembne družbe se skrivajo tudi pri nas in slep je kdor jih ne pozna po njih delih. Ali ne bereš časopisov, ki blatijo Boga in njegove služabnike? Ali ne čuješ, kako se trudijo, da bi dobili večino in premoč v državnem zboru? in čemu to? Le to jim leži na srcu, da bi vdarili po cerkvi Kristusovi. In ti imenuješ to družbo brezpomembno?"

Razočarano je poslušal Stahlberg svojega prijatelja.

"Glede Dirfelda in njegovih nakan se tudi zelo motiš" je nadaljeval filozof. — "Njega pač malo briga lepa svota, ko bi jo ti dobil za križev pot. Bode ga v oči božja pot, zatekanje vernikov k Materi Božji in služba božja. Toraj cerkveca, zavetišče toliko tisoč vernikom, zaprta! Grobišče tvojih pradedov oskrunjeno! Podobe križevega pota, tako živa predstava Kristusovega usmiljena do nas, — prodana! — In vse to na ljubo prostozidarstva?! Ne, Adolf, tegar nikdar ne bi mislil od tebe, da boš postal sluga brezbožnega prostozidarstva! Grobovi tvojih pradedov bodo kričali do neba in kličali maščevanje na tebe."

Stahlberga, ki je ves čas pozorno poslušal prijatelja, je pri zadnjih besedah oblila rudečica in samega razburjenja ni mogel takoj odgovoriti. Tudi na Valderjevem obrazu se je poznala nevolja nad brezbožno nakano zapeljanega prijatelja.

"Valder — Valder! Užalil si me do dna srea!" vskliknil je konečno Stahlberg. "Jaz naj bi bil sluga prostozidarstva? Me poznaš tako slabo? Ti, prijatelj moje mladosti, me tako sodiš?"

"Mogoče je, da sem te sodil prehudo — oprosti mi! Toda ne misli, da sem te mislil s tem karati ali celo užaliti! Kar mi je narekovalo te besede, je edino ljubezen do tebe, prijateljska vez iz dijaških let. Rekel si mi vendar sam, da boš odpravil božjo pot ter prodal križev pot. Sicer pa,

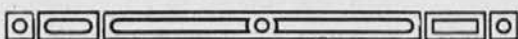
ali nisi že ustavil službo božjo ob nedeljah in zaprl svetišče Matere Božje?"

"Da! To je res! In tako bo tudi ostalo! A jaz nisem vedel, niti sanjalo se mi ni, zakaj se tu gre. Ti si prvi, ki mi je govoril o teh brezbožnih nakanah prostozidarjev, ki so se mi zdeli popolnoma nedolžni."

"Razumem tvoj položaj, dragi Adolf, in zato oprost, še enkrat te prosim! Ti si trgovec in kot tak se ne zanimaš za pe reča vprašanja današnje družbe. Toda vsak družabnik mora imeti dandanes malo pojasnila o svetovnem naziranju."

"Moja dolžnost in moj boj je edino v trgovini" odgovoril mu je nekako užaljen Stahlberg. "Kar meni mar politika in prepri, ki ga imajo ljudje med seboj! Jaz ljubim svojo ožjo domovino in želim nje napredek in procvit. O teh zlobnih nakanah prostozidarjev se mi do danes niti sanjalo ni. In ko bi tebe ne bilo, bi še danes ne vedel, za kaj se gre pravzaprav. Rad bi vendar poznal od blizu te, moderne razmere in rade volje v tem oziru postanem tvoj učenec."

"Prav rad sprejemem nalogo, katere me prosiš. Čas in prilika nama je na razpolo-

Mr. Anton Bugar,
glavni tajnik Rafaelove družbe v New Yorku.

go in kar je v moji moči, ti hočem razjasniti in pomagati do luči resnice."

Ropot automobila, ki se je ustavil pred njima, je prekinil nadaljni pogovor. "Je li že poludne?" je vprašal začudeno Stahlberg. "Opoludne sem naročil slugi, naj me čaka z avtomobilom."

"Da, prijatelj, ravnokar zveni pri fari."

"Kdaj te smem obiskati, Valder?" je še vprašal Stahlberg.

"Dobrodošli vsaki dan in vsako uro na Frankovem."

Podala sta si roke ter se prijateljsko poslovila.

(Dalje prih.)

 *
 *
 *

Zgodovinske laži.
 Piše X.

II.

Življenje in čudeži našega Odrešenika.

Kdor ne veruje v postave, zasramuje tudi postavodajalca in tako tudi brezverci, ki skušajo utajiti sv. Pismo morajo dosledno zavreči tudi Kristusa in njegova dela.

Pogan Celzij v drugem stoletju je označil Kristusa kot navadnega sleparja in goljufa, ki se je učil v Egiptu čarodejstva, s katerim je pozneje slepil priprosto ljudstvo. Čudeže, ki jih je storil, uči Celzij, lahko stori vsakdo, vstajenje od mrtvih pa ni bilo družega, kot domišljija bolnih ženice, ki so to čudo še drugim v glavo vteple.

Celzijeve bogokletnosti so razni odpadniki v poznejših stoletjih ponavljali in še na grši način zavijali. Posebno so se odlikovali učenjaki naturalisti, ki verujejo samo to, kar se vidi, čuti, sliši i. t. d. Navedli bomo samo enega od teh učenih glav, ki je proglasil Kristusa za svojega somišljenika, za pravega prostožidarja.

Doktor Bahrett trdi, da je bil Kristusov namen vse vere odpraviti in postaviti človeški razum kot Boga in voditelja vsega človeštva. Kaj ne, brihtna glavica! Poslušajte, kako on razlaga čudeže. Obsejene in slepee je Kristus zdravil s čarobnimi sredstvi, ki jih je kupil od Perzijcev. Mladenič z Najma je ležal v omotici in Jezus mu je iz svoje torbice dal neko zdravilo podubati in navidezno mrtvi se je zbudil. Pri Kani Galiilejski svatbi je pijanin gostom primešal neko vinske-

mu moštu podobno kislino. Da je Jezus hodil po morju kakor po suhem, se lahko razume, ker je imel pod nogami velik lesen plav, katerega pa apostoli niso opazili. Čudežna nasitenja 5000 ljudi v puščavi se zelo enostavno lahko razlaga; Jezus je preje poslal tja cele vozove kruha in ga skril v votline, od koder ga je potem množici delil. Vstajenje in vnebohod je storil s svojo čarovnijo.

Kristus je sploh na občinstvo tako vplival s svojim nastopom, da so mu vsi verjeli, da je bil vsak njegov korak čudodelen.

Tako doktor Bahrett učenjak, ki je bil slavljen kot iznajditelj največje znanosti. Toda, bralec evangelija, povej mi odkritosrečno, ali se ti zdi ta razlaga čudežev enostavna? "Ne", boš odgovoril in "ne" bo odgovoril vsak otrok, ki komaj zna brati zgodbe sv. pisma. Taka razlaga čudežev, ki nam jo podaja Bahrett, je veliko težja kot naravna razlaga čudežev. Slepce je zdravil s slino in cestnim prahom, ki bi vid morala še poslabšati. Mrlič niso bili navidezni, ampak so njih trupla že dišala (kot Lazarja) in nesli so jih že k pogrebu. Če bi se pa voda tako lahko spreminjala v vino, potem bi brezverski socialisti pač imeli lepo življenje na zemlji, saj to je njih cilj. Da je Jezus hodil po splavu, se lahko razume, a kedo je veslal? Ko bi Jezus kruha nepomnožil, bi ga Judje kot sleparja kamnežali, ne ga hoteli izvoliti za kralja.

Kar je najhujše, doktor Bahrett ni svoje učenosti predajal samo izobraženim krogom, ampak njegovi otrobi so se za-

nesli tudi med priprosto delavstvo in nežno mladino. Ta strup razširjajo danes brezverski časopisi, da z njimi tolažijo vest hladnih in odpadlih kristijanov.

Vspreh tega brezmiselnega bogotajstva pač ni bil zaželen, kajti čim hujše so brezverci mlatiti svojo prazno slamo in čimbolj se zaganjajo valovi v sveto cerkev in nje nevidnega poglavarja, tem bolj zmagovito se je dvigal sveti Križ. Nasprotniki sami pripoznajo, da je ves njih trud zaman, ker s tem, ko priznajo, da je Kristus res živel in tajijo njegove čudeže, so podobni človeku, ki hoče od suhe in posekane jablane trgati lepa sveža jabelka.

Še bolj nespametna je pa bila trditev bogotajcev preteklega stoletja. Ti pa niso samo zanikavali čudežev, nego so enostavno zavrgli sveto pismo in Kristusa sploh češ, sveto pismo ni zgodovinska knjiga, ampak zbirka pobožnih bajk in tudi Kristus ni prava zgodovinska oseba, nego navaden junak teh bajk. Še zlobnejša sta bila naslednika Strauss-ova, brata Bruno in Edgar Bauer, ki sicer nista tajila, da

bi Kristus res ne živel, toda pravita, da on ni bil ustanovitelj krščanstva, ampak je le nadaljeval to, kar je začel že grški modrijan Sokrates. Taka primera je naravnost zločinska. Prvič, ker se Kristusa oropa Njegove božje narave, drugič ker se neomadeževano življenje Kristusovo, Njegove božje čednosti primerjajo grešnemu in pohujšljivemu življenju pagana.

Leta 1863 je skušal Francoz Renan narisati Kristusa kot junaka svojega romana "Jezusovo življenje".

Sladki in ob enen zabavni slog, ki ga imajo Francozi že v svoji naravi je zelo ugajal duševnim siromakom, tako da je Renan postal znamenit pisatelj, med tem ko ni v vseh njegovih spisih najmanjšega dokaza znanosti. On je pisal kakor to delajo naši socijalistični listi, brez ozira na zgodovino, z edinim namenom zastrupiti ljudstvo z lažjo in že zastrupljene še bolj podivjati. Zaslužil si je naslov lahko-mišljenega Francoza in pohujšljivega romanopisca.

—o—

Pod Marijino zastavo.

Sin glej tvojo mater!

V zadnje pismu sem priporočila mladeniške in dekliske Marijine družbe. Da, tega nam treba! "Sin, glej tvoja Mati!"

Mladenič, dekle ali slišiš glas Zveličarja, umirajočega na sv. križu? Tebi velja, tebi kliče s križa doli: Sin, glej tvoja Mati! Glej, s temi besedami te izroča v njeno varstvo, pod njen skbni plašč!

Kaj praviš na to? Boš preslišal ta glas? Ne!

V kakšno čast si štejejo vsi, ki so mogli kdaj govoriti s kakšno kraljico! Kako so ponosni oni, ki ji strežejo!

Nas kliče v svojo službo, v svojo družbo ne svetna kraljica, temveč Kraljica nebes in zemlje. Vse nas hoče imeti za svoje otroke, za svoje sinove in hčere.

Kraljica nebes in zemlje hoče biti naša mati.

Ali se ne spominjaš z veseljem svoje dobre matere, na svoj dom, kjer ti je je tekla zibeljka? Marsikdo izmed nas še se spominja, kolikrat je materina beseda potolažila očetovo jezo in tako odvrnila od nas zaluzeno šibo!

Kolikrat se razsrdi nabeški Oče nad nami radi naših grehov. Sibo prime, da bi nas po zasluženju kaznoval. Kdo bo prosil za nas milosti in usmiljenja? Goto vo le edina mati, zato smo jo dobili.

Zato, kdor Marije ne časti, tudi Jezusa ne pozna. Kdo more ljubiti Sina, da bi matere ne ljubil?

"Z Marijo skozi življenje!" to mora biti geslo vsakega slovenskega dekleta in mladeniča, ki hoče ostati dober, pošten!

ki hoče vstrajno voditi v svojem srečju boj proti poželenju in proti obilim priložnostim in nevarnostim, katerim smo tukaj v tej tujini izpostavljeni.

Marija je sodelovala pri našem odrešenju, potrebna nam je tudi pri našem zveličanju.

Kdor toraj stanovitno časti Marijo v svojem življenju, bo gotovo dosegel svoj ko- nečni cilj.

Da bomo pa mladina ostali stanovitni v Marijinem čiščenju treba nam koga, ki nas bo k temu oponimjal in navajal. In to more edino Marijina družba, katoliške mladeške organizacije po naselbinah in župnijah. Marijina družba uči mladeniča, dekleta, Marijo častiti. Marijina družba nas priklepa z ozko vezjo ljubezni k naši Materi. Marijina družba nas ohrani stanovitne božjemu Zveličarju. Marijina družba nas ohrani dobre in poštene, ker nas navaja k sprejemanju sv. zakramentov. Marijina družba nas druži vse v eno lepo družino pod Marijinim varstvom kot družino ene matere.

Zato še enkrat kličem vsa slovenska dekleta po Ameriki in vse fante, pod Marijino zastavo! Dokler smo mladi, mlada srea, mlado življenje, mlada leta dajmo Mariji! ne stara, ko je morda celo prejšnje življenje bilo hudičevo. Namen imam ostati dobra, ako pa bom ostala dobra, se pa bojim za se. Vem pa, da ako bom ostala zvesta Mariji bom ostala zvesta tudi temu svojemu namenu.

Zatoraj, mladeniči in dekleta, pod Marijino zastavo!

Marijina družbenica.

15. februarja priredi slovensko dekliško tamburaško društvo "Slovenka" svojo stanovno veselico v cerkveni dvorani cerkve sv. Nikolaja. Tamburašice bojo uprizorile dve šaljivi igri "V posredovalnici" in "Gospod Hribar". Obe igri st. polni zdravega humorja in prepričani smo, da se bo vsako iz srea nasmejal, ko bo gledal te igre.

Slovenska Marijina družba v New Yorku je v decembru priredila v cerkveni dvorani sv. Nikolaja igro "Dve materi" v proslavo svoje petletnice, kakor smo že zadnjič kratko sporočili. V resnici lepše

igre si za to slavnost družba ni mogla izbrati. Igra je krasno vspela, kakor še nobena druga do sedaj. Tako izvrstno so se vse igralke uživile vsaka v svojo ulogo, da so vse igrale tako naravno, da se nam je zdelo, da smo priče resničnega dogodka. Dekleta, tako je prav! Najprej treba besedilo igre dobro znati na izust, potem še le se da dobro igrati ulogo. Šepetalec je pravzaprav igralcem samo v nesrečo. Nekateri se zanašajo nanj in se igre ne nauče, ter za to slabo igrajo! Mi, v New Yorku smo že toliko različnih iger in predstav videli, da v resnici ni več "vse dobro za nas". Ali dobro, ali pa nič! Kaj čuda, da so dekleta po vsakem dejanju žela navdušeno ploskanje. In to so v polni meri tudi zaslužila. Igrale so pa: Gđa Mary Setnikar Olgo, gđa. Mary Ogrinec grofico Ljudmilo, gđa. Jozefine Ogrinec Elizabeto, gđa. Ivanka Ulčar Marjeto, gđa. Ivanka Potočnik Stano, gđa. Frances Bugar Marijo, gđa. Zakrajšek Kristino, gđa. Kat Pavlič Nežo, gđa. Anna Habjan pogansko kraljico, njena dva služabnika, gđa. Stempel in gđa. Tičar, dva angelja Mici Vogrič in J. Šme.

Cleveland, Ohio. — Dekliško društvo pod zastavo Marije in njenim varstvom prav dobro napreduje. V nedeljo dne 18. januarja je bilo zopet sprjetih več novih družbenic. Blagoslovljena je bila tudi lepa Marijina podoba, katero so dekleta slovesno v procesiji prinesle iz šole v cerkev. Poten je bil kip zopet postavljen v novo šolo, kjer ima društvo svoje prostore za zborovanja, delo in kratkočasje. Lepo je, da to društvo tako hitro napreduje in šteje že 65 članic. Od začetka se bile marsikatero zapreke, največje med njimi so bile posmehovanje od nekaterih strani. Sedaj se je stvar obrnila in bi se lahko posmehovale družtenice zaostalim, ki se brez cilja kakor megla brez vetra ne vedo kam obrniti.

Vse narodno katoliško zavedne dekleta pristopajo k društvu.

Tudi stariši bi naj skrbeli, da bi njihov hčere pristopale pod Marijino zastavo, kakaj boljšega ne morejo storiti za nje, kakor da jih izročajo naši nebeški Materi v varstvo. Čista in nepokvarjena mladina je ponos in temelj naroda in kras sv.

katoliške cerkve. Torej vse na delo! O veliki noči mora šteti društvo sto članic. Toda delati je treba oprezno. Marsikatero jabelko je na zunaj lepo, notri pa razjede črv in je morda že poln trohnobe.

Zapomnite si besede Vašega dušnega pastirja: "Pobožnost ni kislost, pobožnost je veselo spolnovanje dolžnosti svo-

jega stanu in krotenje samega sebe, Bogu na čast in Mariji na ljubo." Posebno mlad človek mora biti vesel. A vse veselje in zabava mora biti pošteno, nekaj zvišnega, ki človeka poživlja in razvedri in ga napolnuje z dobrohotnostjo do vsega človeštva in ga privede vselej bliže spoznanju božje dobrote in ljubezni.

Iz Slovenskih naselbin.

St. Luois, Mo. "... Vošim srečno novo leto... da bi vse slovenske "ta-rdeče" spreobrnili in jih pripeljali nazaj k Zveličarju, ki je za nas prelil svojo sv. kri. Ljuba Mati Marija naj podpira Vaše delo, kajti v resnici naš narod potrebuje takega poduka. Koliko jih je, katerim je Bog še samo trebuh... Zadnjič enkrat je bil tu pri meni eden naših "ta-rdečih" in mi je pripovedoval v svoji veliki modrosti, da smo mi ljudje iz opice. Jaz sem mu rekel, da najbrže tudi opica ni sama iz sebe. Tedaj je učenjak pojasnil, da je "monkey" narava vstvarila. Povedal mi je tudi, da človek nima duše, da ima paro, kakor druga živina. Tedaj me je pa prijelo in sem mu rekel: "Priatelj, glej, tamle so vrata! Moja hiša je samo za ljudi, živina spada pa v hlev! V moji hiši se še niso govorile take besede in se tudi ne bojo". Ker ni hotel iti in je še govoril, da bi on vse slike, katere imam na steni, pometal v ogenj, mi je bilo pa preveč in primem ga, pa sva šla tako lepo ven. "Nikdar več v mojo hišo!" s temi besedami sva se poslovila. Sedaj ta revež že 4 mesece postava brez dela po mestu. Dan na dan hodi od tovarne do tovarne, pa kakor bi bilo zakleto, nikjer ne najde dela. Oni dan me je srečal na cesti, ter me prosil, da bi mu pomagal dobiti delo v tovarni, kjer jaz delam. "Zakaj pa ne prosiš naravo, da ti naj da dela in kruha? Morda bi poprosil "monkey-a", da bi pomagal v stiski! Da, da, kdor ne veruje v Onega, ki ga je vstvaril in mu noče služiti, mu tudi kruha ne da. Ako veruješ v monkey, naj

te pa ta podpira! Kdor veruje v Očeta v nebesih, ve v potrebi, kam se ima obrniti, in ve, da ga ta Oče ne bo zapustil, temveč mu poslal pomoč v stiski. "Vidiš, sedaj sam, da ti tvoja rdeča vera nobene sreče ne prinaša." Revež je imel solzne oči in mi je prav dal...."

... A. K.

Iron Mountain Mich. Sv. misijon in slovesnost svetega leta smo imeli tukaj v irski cerkvi St. Marys, kamor tudi mi Slovenci spadamo. Sv. misijon so vodili redovniki sv. Dominika, Rev. I. W. Eckert, O. P. in Rev. H. I. Schroeder O. P. od 23. do 30. novembra. Obhajanih je bilo skupaj 947, več kakor preje celo leto. Dai Bog obilno blagoslova za ta sv. misijon.

V nemški cerkve Vseh svetnikov, na Montrose Ave., v Brooklynu je bil v decembru sv. misijon v nemškem jeziku. Udeleževalo se ga je tudi več Slovencev.

V Clevelandu so rojaki vedno živahneje gibljejo na poti pravega napredka. Zadnjo nedeljo novembra je priredilo mladeniško uniformovano društvo Žalostne Matere Božje, kojega ustanovnik je urednik našega lista, krasno igro "Anarhist". Marijina dekliška družba je priredila v decembru igro "Na Marijinem Srcu", ki je jako dobro vspela.

Izobraževalno društvo "Orel" je priredilo igro "Testament". Zlasti od kar je naselbina dobila najkrasnejšo slovensko šolo, s krasno dvorano, kjer se morejo prirejati še težje igre, se je razvilo živahno društveno delovanje. Rev. Ponikvar,

naš župnik, kakor tudi Rev. Oman, sta sicer preobložena z delom, vendar najdeta še časa za razvoj društvenega življenja. — Da, naselbina brez slovenske šole, brez društvene dvorane spojene šolo, brez razvitega društvenega življenja — ne mislimo tu podpornih društev, temveč stanovskih, cerkvenih, — je mrtvo dete, brez vsake bodočnosti. Narod treba izobraževati, to se pa godi največ le po društvih in društveni dvorani, z gledališkimi prireditvami.

Čast Clevelandčanom!

Brockway, Minn. so imeli zadnji teden novembra 40-urno pobožnost. Pobožnost je jako dobro vspela. Cele tri dni je bila cerkev dobro obiskana. Obilo župljanov je opravilo svojo pobožnost ter pristopilo k sv. Zakramentu. Župnija sv. Štefana jako dobro napreduje pod spretnim in modrim vodstvom našega iskreno ljubljene župnika Rev. J. Trobeca.

Houston, Pa. "... Naša naselbina ni ena najmanjših. V eni uri hoda na okoli je približno 500 duš. Dobro bi bilo, ko bi tudi sem enkrat poslali svojega zastopnika. Morda bi se tudi mej nami Vaš lepi list razširil. Tukaj je veliko prav dobrih mož, ki so ostali zvesti svoji veri. Le malo je takih, ki se nazivajo "ta-rdeči", pa še oni ne umejo socializma. Kako bi bilo lepo, ko bi tu imeli tudi mi svoje župnijo in svojega dušnega pastirja. ...

John Pelham, Houston, Pa.
Premogarski delavec.

(Združite se možje za to miselj in začnite agitovati po naselbini. Ako ste vsi jedini in pripravljeni sprejeti na se tudi breme župnije, potem stvar ni tako težka. Mi radi damo vsako navodilo in vsako pomoč, da to dosežete. Urednik.)

Chicago, Ill. Ker o naši Chicaški naselbini v Vašem dragem nam listu tako malo beremo, zatoraj se mi zdi potrebno, da Vam jaz kaj sporočim. — Dne 21. decembra preteklega leta imeli smo blagoslovljenje novih cerkvenih orgelj, ki so lep kras naše mične cerkve sv. Štefana. Slovesnosti je prisostvovalo več slovenskih in hrvatskih duhovnikov. Slavnostni govor je bil o velikem pomenu petja v

povišanje božje časti. Pred slovesnim blagoslovom je krasne orglje preskusil večak organist iz bližnje nemške cerkve. To pa to. To je bil pa užitek. Tu smo videli, kako krasne orglje smo dobili.

Dne 26. decembra pr. l. smo praznovali praznik patrona naše župnije, sv. Štefana. Ta dan smo imeli Njega Milost nadškofa Quigleya v svoji sredi. Prišel je sam osebno podeliti nad sto otrokom zakrament sv. birme. Slavnostni govor je bil v slovenščini o pomenu zakramenta sv. birme za duhovno življenje človeka. Po birmi nas je nagovoril sam nadškof v angleščini ter nas spodbujal, da naj Slovenci mesta Chicago delujemo skupno. Tudi pri tej slovesnosti nas je počastilo veliko število slovenskih in hrvatskih in angleških duhovnikov.

Prihodnji mesec enkrat nas čaka nova slovesnost, blagoslov križevega pota, ki je krasno in dragoceno delo.

Že več let imamo dovoljenje, da se opravlja v naši cerkvi vsako leto tudi polnočnica. Kako sladke spomine so nam toraj tudi letos budili polnočni zvonovi, ko smo hiteli sredi noči v milo cerkvico, da se poklonimo novorojenemu Zveličarju, pričujočemu na našem oltarju.

Zadnja leta od kar imamo gorečega gospoda Rev. Sojarja za svojega župnika in duhovnega pastirja, je naša cerkev krasno napredovala. V tem času smo dobili zvonove, novi veliki oltar, lepe stranjske kipe, orglje, križev pot, krstni kamen in še mnogo manjšega. Za ves ta napredek se moramo zahvaliti neumorno delavnemu gospodu župniku Rev. Sojarju, ki se toliko žrtvuje za naš napredek. Čast pa tudi zavednemu katoliškemu delavstvu, ki je s tem pokazalo, da Chicago še ni res tako socialistiško gnezdo, kakor se po nekaterih listih opravlja in obrekuje našo naselbino. Vsi ti darovi cerkvi so krasni spomeniki žive vere naših Chicaških rojakov, ki so od svojih žuljev in svojega potu žrtvovali delež svojemu Bogu, od katerega prihaja vse dobro. Zato Bog gotovo blagoslavlja delo vseh, ki so kaj žrtvovali Njemu v čast.

Tudi na društvenem polju naša naselbina krepko napreduje. Dal nam Bog le

sloge in edinosti še v prihodnje, pa bomo še krepko napredovali.

Pozdrav vsem čitateljem in čitateljicam lepega "Ave Maria".

Poročevalec.

Warwood, W. Va. — Silno sem vesela Vašega lista. Dal Bog Vam vstrajnosti v Vašem boju, da bi stali trdno kot skala v svojih načelih in naukih! Res, prav pravite, viharji divjajo mej nami v našem verskem življenju. In nasprotniki se trudijo z vsemi močmi, da bi z nogami pogazili vse dobre liste in zasejali mej nas ljuliko njih strupenih naukov. Tudi zoper Vaš list delajo, ker jih jezi, da tako lepo procvita, tako lepo poganja in podpira in navdušuje slaba in mlačna sreča. Bodi pozdravljen dragi nam "Ave Maria".

Naročnica M. K.

Roanoke, Pa. ".....pošlem pa tudi za uboge naseljence 50c. ki so v potrebi, kajti vem, kako je hudo ako kdo pride sem, pa nima ne denarja, ne dela ne hrane. Koliko je moj mož prestal, ko je prišel pred 20 leti sem v slabih časih. Iz sreča želim, da bi se Vaš lepi list razširil po vseh slovenskih hišah po celi Ameriki. Jaz mislim, ko bi se ta list boljše po naših družinah prebiral, ne bilo bi toliko grdobe od socijalistov med našim narodom, ker žali Bog, grdo je, kako se piše mej nami po teh listih in se žali Bog. In to bero potem naši ljudje. In še nekatere žene so tako preslepljene, da se poganjajo za socijaliste. Jaz tako mater nimam za mater, ki more tako delati. To je najhujša sovražnica svojih otrok, ker jim spodkopava podlago sreče — sv. vero. Res, globoko mora pasti ženska, da se more pridružiti ljudem, kakor so naši "tardeči."

Tu v Roanoke smo imeli na sveti dan sv. mašo. Gospod so se potrudili, da so prišli sem. Ali žali Bog, prišlo je tako malo ljudij, da bi jih lahko vse sešla. Tukaj so skoraj sami Italijani in Francozi, ki pa nikdar v cerkev ne gredo. Samo dve družini sti slovenski. — Antonija Cerar.

Hermine, Pa. — Pošiljam Vam naročnino za naš prelepi list "Ave Maria", ki se mi tako dopade. Slika letošnje prve številke je v resnici krasna in mi budi

Dr. Vladimír Pegan,
predsednik Rafaelove družbe v Ljubljani.

spomine na ljubo Žalostno goro doma. Ko sem videla sliko, so mi solze zalile oči in v duhu sem gledala napis nad oltarjem. Kako sme veseli, ko so tudi v Ameriki še dobri katoliški možje. Tukaj so začeli sedaj delati novo cerkev, pa ne naši, ampak Litvini. Seveda našim ljudem je rdeča luč na poti, ki jih moti, da gredo po napačnem tiru. Pri maši smo lahko sedaj vsako nedeljo, gospod je jako dober človek. Kakšno veselje bi bilo za nas, ko bi imeli še mi Slovenci svojega, ko bi v svojem materinem jeziku slišali vsako nedeljo besedo božjo. — Ivanka Jarc.

V župniji sv. Lovrenca v Newburgu, v Clevelandu so imeli sv. misijon, katerega je vodil navdušeni misijonar benediktinec P. Vencel Šolar O. S. B. z mladeniškim ognjem. Misijon je krasno vspel in cerkev je bila pri vseh pridigah in pri vseh pobožnostih natlačeno polna vernega ljudstva. Sv. zakramentov se je ljudstvo jako marljivo udeleževalo. Pri spovedovanju so pomagali, Rev. B. Ponikvar in Rev. J. Oman od sv. Vida in Rev. P. Hribar iz Collinwooda Rev. Mertel in Rev. Verhunez iz Pittsburga. Obhajanih je bilo nad

1300. Sklepne procesije se je udeležilo 8 duhovnikov. — Bog daj obilno svojega sv. blagoslova, da bi navdušene in prepričevalne besede našega blagega g. misijonarja padle na rodovitna tla in obrodile obilnega sadu krščanskega življenja. Župljani so hvaležni svojemu ljubljenu gospodu župniku Rev. Lavriču, da jim je naklonil milosti sv. misijona.

Rev. Ignacij Žitnik, deželni in državni poslanec v Ljubljani zatisnil je svoje oči za vedno v decembru. G. Žitnik je bil eden izmed onih velikih mož sedanje dobe, ki so preprodili naš narod v domovini. Slovenski narod žaluje ob prerani gomili tega svojega velikega sina in solze tuge padajo na ta dragi grob. R. I. P.

Pueblo, Colo. — Jan. 11. smo imeli letno zborovanje, katerega so se farani jako mnogoštevilno vdeležili. Navzoči se veselo odobrili delovanje lanskega cerkvenega odbora, ker smo poleg mnogih novih naprav še odplačali dva tisoč dolga, tako, da nam ostane samo dva tisoč dolga, katerega smo naredili pred dvema letoma, ko smo izplačali slovaški del fare, treba je bilo šteti nad 10 tisoč. Za novi odbor in nabiralec prispevkov so bili izvoljeni, na Grovu: Fran. Lekše, Miha Papež, Jos. Egan, John Trontel; na Besmerju: Jakob Krašov, Jos. Bozaič, Jos. Šile, Anton Glač; na Blende: Fr. Petkovšek in Jos. Zalar; na Minnqua: John Lavšin, A. Spelič in Ant. Valentičič. Nadzorniki knjig: Ivan Snedec, Jos. Čulig in Al. Anzič.

Društveno se posebno odlikujejo dečki in deklice. Dečkov v sv. Alojzija dr. šteje okoli 150, ki se ne potikajo v nejeverskih šolah, hodijo pogosto k sv. zakramentom in služijo pri altarju. Sladeči so pri zadnji seji dobili spominske križice, ker so vstrajali do 15 tega leta v zvezi: Ivan Papež, Ivan Štravs, Jos. Šile, Jake Papež.

Dekletca ostanejo v dr. sv. Neže pod istimi pogoji do 18 tega leta. Oba dr. tudi gojita cerkveno petje, lepotečita cerkev ter prispevata k knjižnici za mladež. Dekletca ki so vstrajale v zvezi do omenjene starosti ter sprejele lepe spominske medalije so bile sledeče: Anica Snedec, Angela Jaklič, Rozika Thomas, Franciska Roje, Anica Kozjan, Mary Geršič.

Dr. sv. Neže je zadnje leto tudi narastlo do lepega števila 160.

Dne 18. jan. so članice izvolile sledeče predstojnice: Predsednica: Helenica Perko; podpredsednica: Rozika Snedec; tajnica: Anica Blatnik; Blagajničarka: Katica Klobučar; varatarica: Katica Jerman.

Ne sv. Neže dan 21. jan. so imele peto sv. mašo in skupno sv. obhajilo, katere so se udeležile skoraj vse.

Društvo večinoma omoženih Slovenk, sv. Ane, altarno društvo, goreče oskrbuje zaljšanje cerkev ter pohvalno pospešuje vdeležbo za stanovske govore vsak mesec. Pri zadnji so glasovale, da se iz družbene blagajne naročita dva lepa angelma za blagoslovljeno vodo in tudi šest krasnih svečnikov za glavni altar. To vzgledno društvo v naselbini šteje sedaj 120 članic, ki so vse tudi vpisane v apostolsko molitev presv. Srca Jezusovega. — Sam si le sam, ali v zvezi je moč.

P. C. Z.

Chisholm, Minn.

Cenjeni gospod urednik:—

Ni dolgo tega kar sem naročnik cenjenega in prekrasnega lista Ave Maria. Tako se mi je priljubil, da ga ne samo jaz spoštujem, ampak si štejem v dolžnost v čast Materi božji in v korist narodu tudi širiti med naše verne in neverne Slovence, ki so mnogoterim zastrupljenim časnikom vdani in to mnogokrat prisiljeni od brezvestnih in zablođenih socijalističnih agitatorjev.

Proti pogubnemu brezverskemu socijalizmu mora nastopiti vsaki praktičen katoličan in to je njegova dolžnost in da bi vsi kakor en mož stali neustrašeno za naše najdražje svetinje, katere nam hoče ugrabiti. Več poguma naj bi bilo med našimi možmi, fanti in dekleti, katerih je tukaj precej, ki so dobri in verni katolici. Dajajmo socijalistom udarce s tem, da širimo katoliške liste, Ave Maria in Amerikanskega Slovenca in tako podvojimo število naročnikov v novem mladem mestu Chisholmu. Kaj delajo vse naši lažnjivi oslabivci in rdečkarji? Kakšne vspehe imajo? Nekaj poživljenih pijancev! V svoji sredi jih imamo, vsak si jih lahko ogleda in s studom se mora vsak, ki ima le iskrico poštenja v svojem sreč, obrniti proč.

Rojaki! Na delo, ker resni so dnovi, delo in trud naj Gospod blagoslovi!

F. P.

Družba sv. Rafaela

Predsednik: Rev. A. L. BLAZNIK
Haverstraw, N. Y.

Glavni tajnik: Mr. ANTON BURGAR,
Brooklyn, N. Y.

Družbina pisarna: Dobbin St. cor., Nassau
Avenue, Brooklyn, N. Y.

Pretečeno leto je družba sv. Rafaela zelo pridno delovala med jugoslovanskimi naseljenci. Vključ vsem težkočam in neprilikam je pomagala v 132 slučajih.

Kar nas posebno navdaja s pogumom je lepo število novih podpornih članov, kateri so se nam pridružili pretečeno leto. Samo zadnja dva meseca, od kar uraduje tajnica, se nam jih je pridružilo okrog 150. Vseh darovatelcev skupaj smo imeli pretečeno 225.

Misliti smo začeli resno na prihodnjost. Glavni naš namen je slovenski dom, zlasti za dekleta. Tu v New Yorku in okolici imamo čez 200 slovenskih deklet po tovarnah in različnih službah. Dragi čitatelj, misli si ubogo dekle, ki pride iz starega kraja. Nikdar še ni bila v velikem mestu. Tu ima mogoče par znansev, ali pa še teh ne. Posreči se ji, da dobi službo potem, ko jo je brezvestni posredovalec služb spravil ob ves denar, če ga je kaj prinesla seboj. Vsakih štirinajst dni je prosta. Kam naj gre? Kako si želi prostora, kjer bi bila vedno dobrošla, kjer bi našla čuteča srca, katerim bi prijateljsko potožila vse svoje gorje. Celih štirinajst dni ni imela prilike govoriti z nikomur, ker ne razume jezika ali pa prav malo; mogoče ni slišala še besede ponosne gospodinje. Kje naj se nič družega, nego brezsrčne, zapovedujočoraj v prostih urah odpočije in razvedri? Kje naj najde svoje vrstnice in prijateljice, s katerimi bi se v domačem jeziku zaupno pogovorila? — Ker pa ne najde družega prostora, se zateče v kak "Saloon", kje jo uljudni "rojak" prijazno pozdravi. Seveda se tu pije in ploše in na ta način se počasi pokvari

na tisoče in tisoče deklet. Ko je pa sirota zabredla, tedaj jo vse obsoja, zaničuje in prezira . . .

Mar ni bila nesreča kriva njenega padca? Ali ni bila njena krivda samo toliko, ča spada k narodu, kateri je preveren, da bi preskrbel dom, zavetišče za njeno varstvo?

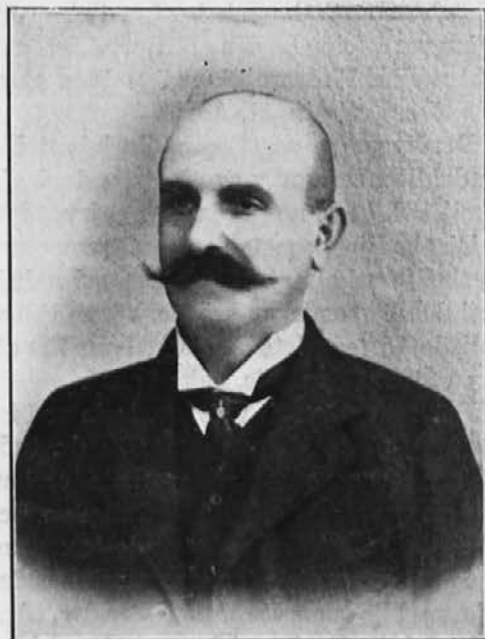
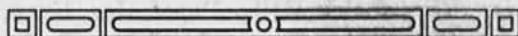
Naša družba se je posebno zavzela za dekleta.

Seveda, mi sami tega ne moremo storiti, ako nam ne pomagajo darežljiva srca. Tudi letos smo se obrnili na Avstrijsko vlado za podporo, in upamo, da nam bo pripomogla toliko, da bomo lahko otvorili lastni dom, katerega nameravamo izročiti v oskrbo katoliških sester.

Velečastita mati šolskih sester iz Maribora, Štaj. nam je obljubila poslati sestre takoj, kakor hitro se stvar tako daleč uredi. Upamo, da se nam bo kmalu posrečilo doseči ta zažljeni cilj.

(Prihodnjič objavimo imena darovatelcev, za sedaj je izostalo vsled pomanjkanja prostora.)

Družba sv. Rafaela.

Mr. Fran Rus,
poslujoči tajnik Rafaelove družbe v Ljubljani.